

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-186)

Jan (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	20
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 6)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திரம் பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

शक्रः

1. विच्छक्तिरेव ते शुद्ध यति जीवः सनातनः

क्लेशकर्माशय स्पर्शः कथमस्य सरोरुहे

இந்திரன் கூறுவது -

1. சிச்சக்திரேவ தே சுத்த யதி ஜீவ: ஸநாதந:

க்லேசகர்மாசய ஸ்பர்சா: கதமஸ்ய ஸரோருஹே

பொருள் - இந்திரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், "தாமரையில் உள்ளவளே! எப்போதும் நிலையாக இருப்பவளே! எப்போதும் இருக்கும் ஜீவாத்மா என்பது உன்னுடைய சித்தின் சக்தியே என்றால், அந்த ஜீவாத்மவுக்குத் துன்பங்கள், கர்மங்கள் முதலானவற்றின் தீண்டுதல்கள் ஏன் உண்டாகின்றன?", என்று கேட்கத் தொடங்கினான்.

2. क्लेशाः के कति ते प्रोक्ताः कर्म कीदृक् च किंविधम्

आशयो नाम को देवि तदेतत् किंफलं स्मृतम्

2. க்லேசா: கே கதி தே ப்ரோக்தா: கர்ம கீத்ருச் ச கிம்விதம்

ஆசயோ நாம கோ தேவி ததேதத் கிம்பலம் ஸ்ம்ருதம்

பொருள் – தேவீ! துன்பங்கள் என்பவை என்ன? அவை எத்தனை உள்ளன? கர்மங்களின் இயல்பு என்ன? அவை எவ்விதம் செயல்படுகின்றன? ஆசயம் என்பது என்ன? அவற்றின் பலன்கள் எத்தகையது?

3. सिन्धुकन्ये तदेतन्मे ब्रूहि तुभ्यं नमो नमः
सर्वज्ञे न त्वदन्येन वक्तुमेतद्धि शक्यते

3. ஸிந்துகந்யே ததேதந்மே ப்ருஹி துப்யம் நமோ நம:
ஸர்வஜ்ஞே ந த்வதந்யேந வக்துமேதத்தி சக்யதே

பொருள் – திருப்பாற்கடலின் புத்ரியே! நான் கேட்டவை குறித்து எனக்கு விளக்குவாயாக. உன்னைத் தாழ்மையுடன் வணங்கி நிற்கிறேன். அனைத்தும் அறிந்தவளாகிய நீ மட்டுமே இவற்றை எனக்கு விளக்க இயலும்.

श्री:

4. अहं नारायणी देवी स्वच्छस्वच्छन्द चिन्मयी
स्वतन्त्रा निरवद्याहं विष्णोः श्रीरनपायिनी

மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது -

4. அஹம் நாராயணீ தேவீ ஸ்வச்சஸ்வச்சந்த சிந்மயீ
ஸ்வதந்த்ரா நிரவத்யாஹம் விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ

பொருள் – மஹாலக்ஷ்மி கூறத் தொடங்குகிறாள் – தூய்மையும், எல்லையற்றதும் ஆகிய ஞானத்தைக் கொண்ட நாராயணீ நானே ஆவேன். மஹாவிஷ்ணுவின் சுதந்திரமான, எல்லையற்ற செல்வமாக நானே உள்ளேன்.

5. ईशेशितव्यभ्देन द्विधा रूपं मया कृतम्
ईशितव्यं च तद्धिन्नं स्वाच्छन्द्यादेव मे द्विधा

5. ஈசேசிதவ்யபேதேந த்விதா ரூபம் மயா க்ருதம்
ஈசிதவ்யம் ச தத்பிந்நம் ஸ்வாச்சந்த்யாதேவ மே த்விதா

பொருள் – நான் “ஈச” மற்றும் “ஈசிதவ்ய” என்னும் இரு ரூபங்களை உருவாக்குகிறேன் (ஈச என்றால் நிர்வகிக்கின்ற பொருள், ஈசிதவ்யம் என்றால்

நிர்வகிக்கப்படும் பொருள்). இவற்றில் ஈசிதவ்யம் என்பதை என்னுடைய இச்சையின் காரணமாக நான் இரண்டாகப் பிரிக்கிறேன்.

6. चिच्छक्तिरेका भोक्त्राख्या परा भोग्यादिरूपिणी
कालकाल्यविभेदेन सा द्विधा भेदिता मया

6. சிச்சக்திரேகா போக்த்ராக்க்யா பரா போக்யாதிருபிணீ
காலகால்யவிபேதேந ஸா த்விதா பேதிதா மயா

பொருள் - என்னுடைய சித் சக்தியானது போக்தா (அனுபவிப்பவன்) என்னும் ரூபமாகவும், அசித் சக்தியானது போக்ய (அனுபவிக்கப்படும் பொருள்) எனும் ரூபமாகவும் பிரிகிறது. இவற்றில் போக்யம் என்பதைக் காலம் (நேரம்) மற்றும் கால்யம் (காலத்தால் வரையறுக்கப்படும் பொருள்) என்று நான் பிரிக்கிறேன்.

7. तत्र काल्यात्मिका शक्तिर्मोहिनी बन्धनी तथा
प्रकृतिः सविकारैषा चिच्छक्तिर्बध्यतेऽनया

7. தத்ர கால்யாத்மிகா சக்திர்மோஹிநீ பந்தநீ ததா
ப்ரக்ருதி: ஸவிகாரைஷா சிச்சக்திர்பத்யதே அநயா

பொருள் - இவை இரண்டில் (காலம் மற்றும் கால்யம்), கால்யம் எனப்படும் சக்தியானது, அனைவரையும் மயக்கவல்ல பெண் போன்று, அனைத்தையும் பந்தப்படுத்துகிறது. அதுவே ப்ரக்ருதியாகவும் உள்ளது. போக்தாவாக உள்ள சக்தியானது ப்ரக்ருதியால் கட்டி வைக்கப்பட்டும், ப்ரக்ருதியின் படைப்புகளால் பந்தப்படுத்தப்பட்டும் உள்ளது.

8. क्लृश्यते येन रूपेण चिच्छक्तिर्भोक्तृतां गता
स क्लेशः पञ्चधा ज्ञेयो नामान्यस्य च मे शृणु

8. க்லச்யதே தேந ரூபேண சிச்சக்திர்போக்த்ருதாம் கதா
ஸ க்லேச: பஞ்சதா ஜ்ஞேயோ நாமாந்யஸ்ய ச மே ச்ருணு

பொருள் - இத்தகைய போக்த்ரு (அல்லது போக்தா) என்பவன் ஐந்துவிதமான துன்பங்களால் பீடிக்கப்படுகிறான். அவை என்னென்ன என்று நான் இப்போது கூறுகிறேன், கேட்பாயாக.

9. तमो मोहो महामोहस्तामिस्रो ह्यन्धसंज्ञितः
अविद्या पञ्चपर्वेषा तमसो गतिरुत्तमा

9. தமோ மோஹோ மஹாமோஹஸ்தாமிஸ்ரோ ஹி அந்தஸஜ்ஞித:
அவித்யா பஞ்சபர்வைஷா தமஸோ கதிருத்தமா

பொருள் - தமோ குணம், மோகம், மஹாமோகம், இருள், அவித்யை (அறியாமை) என்பதே அந்த ஐந்து துன்பங்கள் ஆகும். இவை ஐந்து ஆழ்ந்த இருள் என்பதன் படிப்படியான நிலைகள் ஆகும்.

10. असङ्गिन्यपि विच्छक्तिः शुद्धाप्यपरिणामिनी
आविद्धमात्मनो रूपं नैर्मल्येन बिभर्ति सा

10. அஸங்கிந்யபி சிச்சக்தி: சுத்தாப்ய பரிணாமிநீ
ஆவித்தமாத்மநோ ரூபம் நைர்மல்யேந பிபர்தி ஸா

பொருள் - போக்தாவாக உள்ள ஜீவன்களின் சக்தியாக உள்ளவள் தூய்மையாக உள்ளபோதிலும், மாறாதவளாக உள்ளபோதிலும் அவள் இது போன்ற துன்பங்களால் பாதிக்கப்படுவது போன்ற ரூபத்தை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறாள்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 186)

ஸித்தாந்தம் - இதற்கான விடை அளிக்கப்படுகிறது. ஸர்வத்ர ப்ரஸித்தோபதேசாத் - எங்கும் (இதற்குரிய) உபதேசங்கள் உள்ளது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும் - என்று கருத்து. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியின் மூலம் அனைத்து லோகங்களும் கூறப்பட்டது. இந்த வரியில் உள்ள அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகக் கூறப்பட்டதும், "ப்ரஹ்மம்" என்னும் பதத்தால் கூறப்பட்டதும் உயர்ந்த பரப்ரஹ்மமே அல்லாமல் ஜீவாத்மா அல்ல. ஏன்? ப்ரஸித்தோபதேசாத் - இப்படியே உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணம் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் - என்பதற்கான அடிப்படை, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - தஜ்ஜலாநிதி - என்பதாகும். அதாவது ப்ரஹ்மத்தை அந்தராத்மாவாகக் கொண்ட அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று ஏன் கூறப்படுகிறது என்றால், அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திலேயே தோன்றி, ப்ரஹ்மத்திலேயே வாழ்ந்து, ப்ரஹ்மத்திலேயே சென்று ஓடுங்குவதால் ஆகும். மேலும் இந்த ப்ரஹ்மம் என்பதே அனைத்தின் ஸ்ருஷ்டி, இருப்பு மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகிய மூன்றுக்கும் அடிப்படையாக உள்ளது என்று வேதாந்தங்களால் அறிய முடிகிறது. இந்த ப்ரஹ்மமே உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் ஆகும்.

அதாவது அனைத்தும் அறிந்ததும், எல்லையற்ற ஆனந்தம் உள்ளதும், ஸ்ருஷ்டி போன்றவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே கடந்த அநுவாகத்தில் (பிரிவு), தைத்திரீய உபநிஷத் (3-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரத்யபி ஸம்விசந்தி தத்விஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம - எதிலிருந்து இவை அனைத்தும் உற்பத்தி ஆனாதோ, எதில் சென்று வாழ்கின்றனவோ, எதில் சென்று லயிக்கிறதோ, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அறிய

ஆவலாக இருக்கவேண்டும்- என்று தொடங்கி, தொடர்ந்து தைத்திரீய உபநிஷத் (3-6) - ஆநந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜாநாத் ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே - ஆனந்தம் என்பதை ப்ரஹ்மமாகவே அறிய வேண்டும், அந்த ஆனந்தத்திலிருந்தே இவை அனைத்தும் தோன்றின - என்று கூறப்பட்டது.

மேலும் ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-9) - ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ ந சாஸ்ய கஸ்சித் ஜாநிதா ந சாதிப: - அவனே காரணம், இந்த்ரியங்களுடைய அதிபதிகளின் அதிபதி, அவனை உற்பத்தி செய்பவர்கள் என்று யாரும் இல்லை, அவனுக்கு அதிபதி யாரும் இல்லை - என்ற வரியானது, அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவனும், இந்த்ரியங்களின் அதிபதியக உள்ளவனும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே அனைத்து உலகங்களின் காரணம் என்கிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 186)

“ம”, “நார” போன்றவை ஜீவனைக் குறிப்பதன் கருத்து மற்றும் பயன்

மூலம் – ப்ரணவத்தில் த்ருதீயாசுஷரத்தாலே சேதநனைப் ப்ரகாசிப்பிக்கச் செய்தே இங்கு நாரசப்தத்தாலே மீண்டும் சொல்லுவானேன் என்னில், “நான் உன்னை அன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை அன்றியிலை” என்றும், “ராமாநுஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜம் ச” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒன்றையிட்டு ஒன்றை நிருபியா நின்றால் அர்ஜுநரதம் போலே ப்ரணவம் சேஷப்ரதாநமாகையாலும் ராஸமண்டலம் போலே நாராயணசப்தம் சேஷி ப்ரதாநமாகையாலும் புநருக்தியில்லை. ப்ரணவந்தன்னிலும் சாப்தப்ராதாந்யம் ஜீவனுக்கானாலும் ரக்ஷகனான சேஷிக்கே அர்த்தப்ராதாந்யம்.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் மூன்றாம் எழுத்தான “ம” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மா உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்விதம் முன்பே ஜீவனை உணர்த்திய பின்னர் “நாராயண” என்பதில் உள்ள “நார” என்பதன் மூலம் மீண்டும் ஏன் ஜீவாத்மா கூறப்பட்டது (இது “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் ஆகாதோ என்னும் கேள்வி எழலாம்)? இதற்கு விடை அளிக்கப்படுகிறது. நான்காம் திருவந்தாதி (7) - நான் உன்னை அன்றி இலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை அன்றியிலை – என்றும், இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-10) - ராமாநுஜம் லக்ஷ்மண பூர்வஜம் ச – ராமனுக்குத் தம்பியான லக்ஷ்மணனையும், லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவனாகிய இராமனையும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பரமாத்மா மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகிய இருவரையும் ஒருவரைக் கொண்டு ஒருவரை கூறும்போது - அர்ஜுனனின் தேரில் ஜீவாத்மாவாகிய அர்ஜுனனுக்கு எவ்விதம் முதன்மை உள்ளதோ அது போன்று

அடிமையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரணவத்தில் முதன்மை உள்ளது; ராஸலீலையில் பரமாத்மாவாகிய க்ருஷ்ணனுக்கு எவ்விதம் முதன்மை உள்ளதோ அது போன்று எஜமானனாகிய பரமாத்மாவுக்கு “நாராயண” பதத்தில் முதன்மை உள்ளது – இதனால் “கூறியது கூறல்” என்னும் புநருக்தி தோஷம் இல்லை. ப்ரணவத்தில் உள்ள “ம” என்னும் எழுத்து மூலம் அடிமையாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு முதன்மை உள்ளது என்று தோன்றினாலும், ப்ரணவத்தின் ஆழ்பொருளைக் காணும்போது எஜமானனாகிய பரமாத்மாவுக்கே முதன்மை உள்ளதை அறியலாம்.

மூலம் – ப்ரணவத்திலே ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் ஜ்ஞாநாகாரணாய் ப்ரத்யக்காய் அணுவாய்த் தோற்றின ஜீவனுக்கு நாரசப்தம் சூயமில்லாதவனென்று நித்யத்வம் சொல்லுகையாலும், நரருடைய ஸமுஹத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவர்களுடைய அந்யோந்ய பேதத்தை வ்யக்தமாக்குகையாலும், நரஜ்ஜாதங்கள் நாரங்கள் என்றபோது விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ப்ரஹ்மகார்யத்வம் தோற்றுகையாலும் பத த்வயத்துக்கும் ப்ரயோஜந பேதமுண்டு. நாரசப்த ஸமாநாதிகரணமான அயநசப்தத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாப்தத்வாதிகளும் கண்டு கொள்வது. “நித்யரான பல சேதநர்க்கு ஒரு நித்யனான சேதநன் அபிமதஹேது” வென்கிற ச்ருத்யர்த்தமும் இங்கே கண்டு கொள்வது. நித்யனாக ப்ரமாணஸித்தனான ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மகார்யத்வம் விசேஷண த்வாரகம். இப்படி நாராயணாத்மகாதி கல்பங்களிலே சொன்ன வ்யுத்பத்த்யந்தரங்களுமெல்லாம் இவற்றோடு துல்யம்.

விளக்கம் – தன்னுடைய குணம் மற்றும் ஸ்வரூபம் ஆகியவற்றில் ஞானமயமாகவும், மற்ற வஸ்துக்களுக்குத் தன்னைத் தானே உணர்த்தவல்ல தன்மை கொண்டவனாகவும், அணுவாகவும் ப்ரணவத்தில் கூறப்படும் ஜீவாத்மா, “நார” என்பதன் மூலம் மாறுபாடுகள் அடையாத நித்யமாகவும் உள்ளவன் என்று கூறப்படுகிறான். “நாரா:” என்பதன் மூல ஜீவாத்மாக்கள் பலர் உண்டு என்று கூறப்பட்டு, ஆகவே ஜீவாத்மாக்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வேறுபாடு உள்ளது என்பது தெளிவாக்கப்படுகிறது. மாறாக, “நாரா:” என்பது “நர” எனப்படும் பகவானிடமிருந்து வெளிப்பட்டவை என்று பொருள் தரும் எனக்கொண்டால், ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய காரண வஸ்துவாகக்

கொண்டவை, இவை அனைத்தும் அதன் கார்யவஸ்துக்கள் என்பது தெளிவாகிறது. இப்படியாக “நாராயண” என்னும் பதத்திற்கு கூடுதலான அர்த்தங்கள் உள்ளதால், “ம” மற்றும் “நார” என்னும் இருவிதங்களால் ஜீவாத்மா கூறப்படுவதில் ஒரு பிரயோஜனம் உள்ளது. “நாராயண” என்பதை “நாரா: அயநம் யஸ்ய” என்று பஹிவ்ரீஹீயாகக் கொண்டால், “அயந” என்பது இலக்கண ரீதியில் “நாரா:” என்பதுடன் இணைந்து வருகிறது. இத்தகைய “அயந” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மாக்கள் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டவை என்று தெளிவாகிறது. சேதநர்கள் பல உண்டு என்றும், அவர்கள் நித்யமானவர்கள் என்றும், அவர்களில் ஒரு நித்யமான சேதநன் (ஸர்வேச்வரன்) அவர்கள் தங்களுடைய புருஷார்த்தங்களை அடைய உதவுகிறான் என்றும் கூறும் ச்ருதி வாக்கியம் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது (அந்த ச்ருதி வாக்கியம் ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் [6-13] – நித்யோநித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாமேகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் – அநித்யமான பல சேதர்களின் நடுவில் நித்யனான ஒருவன் அவர்கள் விரும்பியதை அளிக்கிறான்). ஜீவாத்மா நித்யன் என்பதற்குப் பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளன. அவன் ப்ரஹ்மத்தைத் தன்னுடைய உற்பத்திக்குக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளான் என்று மேலே கூறப்படுவதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவது என்னவென்றால் – தன்னுடைய சரீரத்திற்கு மட்டுமே இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகக் கொண்டுள்ளான் அல்லாமல், தன்னுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு அல்ல – என்பதாகும். நாராயணாத்மகம் போன்ற கல்பங்களில் கூறப்படுவதும் இதே பொருளில் ஆகும்.

“நார” என்பது சேதநம் மற்றும் அசேதநங்களைக் கூறுவதாகும்

மூலம் –

சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஷ்ணோர்யத்வயதிரிச்யதே

நாரம் ததயநம் சேதம் நாரயணஸ்து ஸ:

என்கையாலே “ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ:” என்றதுவும் உபலக்ஷணமாகையால் க்ஷயிஷ்ணுக்களல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்தாலேயாதல், ப்ரவாஹத்தாலேயாதல்

நித்யங்களாய் நரசப்தவாச்யங்களான ஸர்வதத்தங்களுடைய ஸமூஹங்களும் நாரங்கள்.

விளக்கம் - சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஷ்ணோர்யத்வயதிரிச்யதே நாரம் ததயநம் சேதம் நாரயணஸ்து ஸ: - விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறாகிய சேதந அசேதநங்கள் அனைத்தும் நாரம், அவை யாருக்கு இருப்பிடமாக உள்ளனவோ அவன் நாராயணன் - என்று கூறுவதால், “ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ: - நாரா: என்பது அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும்” என்று உரைப்பதன் மூலம், “ஜீவாத்மா” என்னும் பதம் மற்ற அனைத்து தத்துவங்களுக்கும் ஓர் உதாரணம் மட்டுமே ஆகும் என்று கொள்க. இதன் காரணம் அசேதநங்களாக இருந்தாலும் அவை தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை இழப்பதில்லை என்பதாலும், தங்களுடைய நிலைகளை அவை தொடர்ந்து மாற்றியபடி உள்ளதாலும் அவையும் நித்யமே ஆகின்றன. ஆகவே “நாரா:” என்னும் பதம், “நர” என்று கூறப்படுபவையும், நித்யமாக உள்ளவையும் ஆகிய அனைத்து தத்துவங்களையும் குறிக்கும் என்று கருத்து.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 6)

16. சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுக தர்ம வ்யூஹ ரூப க்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கைநிலையும் ஈரிரண்டி லொன்றும் இளமையுமிசைவு முண்டாய் புகுவரேலு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவாநில்லாப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத் ஸாரதராநுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல் கிளர் நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெரு விசம்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

அவதாரிகை - இனிமேல் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதிபாதித்துக் கொண்டு, ஏவம் பூத சாஸ்த்ராப்யாஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம் பற்றி ஈத்ருசாநேகயோக்யதா நிரபேக்ஷத்வேந ஸுகரமாய், சாஸ்த்ரதாத்பர்யமுமான திருமந்த்ரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார் “சதுர்விதேத்யாதி” சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - அடுத்து, சாஸ்த்ரங்களில் உரைக்கப்பட்டவற்றின் ஆழ்பொருளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்து, அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் அறிவதற்குப் பலவிதமான தகுதிகள் தேவை என்பதால், அந்தச் சாஸ்த்ரங்கள் கற்பதற்கு மிகவும் கடினமாலை என்று தனது திருவுள்ளத்தில்

எண்ணினார். ஆகவே இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் ஏதும் அவசியம் இல்லாத காரணத்தால், கற்பதற்கு எளியதாகவும், சாஸ்திரங்களின் ஆழ்பொருள்களை உள்ளடக்கியதாகவும் உள்ள திருமந்திரத்தை ஸர்வேச்வரன் வெளியிட்ட விதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மநுவர்த்திக்கிறது; அதாவது - தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண ஷுத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ரஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்த்ய வாநப்ரஸ்த்த ஸந்ந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், “அர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ” என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதநம், பஞ்சாக்நி வித்யோக்த ப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி தூமாதிகதி அர்ச்சிராதிகதி யென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேதா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட யுகம், “த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்தய கேசவம்” என்று சொன்ன த்யாந யஜந அர்ச்சந ஸங்கீர்த்தநங்க ளாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில் “பாலின் நீர்மை” இத்யாதிப்படியே சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீலதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷ ப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட க்ரியை.

விளக்கம் - “சதுர்விதம் = நான்குவிதம்” என்ற பதத்தை அடுத்துள்ள “தேஹம்” என்று தொடங்கி, “க்ரியை” முடிய உள்ள அனைத்துடனும் சேர்க்கவேண்டும். அதாவது:

- சதுர் தேஹம் - தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள்
- சதுர் வர்ணம் - அந்தணன், ஷுத்ரியன், வைச்யன், சூத்ரன்
- சதுர் ஆச்ரமம் - ப்ரம்மசர்யம், க்ருஹஸ்தன், வாநப்ரஸ்தம், ஸ்ந்ந்யாஸம்

- சதுர் அதிகாரி - கீதை (7-16) - அர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ - இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைய விரும்புவன், புதிய செல்வம் விரும்புவன், ஆத்ம இன்பத்தை விரும்புவன், என்னை அடைய விரும்புவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள்
- சதுர் பலன் - அறம், பொருள், வீடு, இன்பம்
- சதுர் மோக்ஷம் - ஸர்வேச்வரனுடன் ஒன்றாகப் பரமபதத்தில் இருத்தல் (ஸாமீப்யம்), அவன் போன்ற ரூபம் பெறுதல் (ஸாரூபம்), அவனுடைய அனுபவம் பெறுதல் (ஸாயுஜ்யம்)
- சதுர்வித உபாயம் அல்லது சாதனம் - கர்மம், ஞானம், பக்தி, ப்ரபத்தி
- சதுர் கதி - பஞ்சாக்நி வித்யையில் கூறப்பட்ட விதத்தில் உண்டாகும் கருவில் புகுதல் (கர்ப்பகதி), யமலோகம் புகுதல் (யாம்யகதி), ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அடைதல் (தூமாதிகதி), மோக்ஷம் புகுதல் (அர்ச்சிராதிகதி)
- சதுர் யுகம் - க்ருத, த்ரேதா, துவாபர, கலி யுகங்கள்
- சதுர் தர்மம் - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-2-16) - த்யாயந் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்ச்சயந், யதாப்நோதி ததாப்நோதி கலௌ ஸங்கீர்த்தய கேசவம் - க்ருதயுகத்தில் த்யானத்தாலும், த்ரேதா யுகத்தில் யாகத்தாலும், துவாபர யுகத்தில் அர்ச்சனையாலும் எது அடையப்படுகிறதோ, அது கலியுகத்தில் கேசவனுடைய திருநாமத்தை உச்சரிப்பதால் அடையப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான த்யானம், யாகம், அர்ச்சனை, திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் என்னும் நான்கு தர்மங்கள்
- சதுர் வ்யூஹம் - வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன், அநிருத்தன்
- சதுர் ரூபம் - திருச்சந்தவிருத்தம்(44) - பாலின் நீர்மை - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் க்ருதயுகம் போன்ற நான்கு யுகங்களில் கைக்கொள்ளும் வெண்மை, பசுமை, ச்யாமம், நீலம் என்பதான நிறங்கள்
- சதுர் க்ரியை - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மோக்ஷம் அளித்தல்.

வ்யாக்யானம் - ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரிவிக்ரம வாமன ஸ்ரீதரர்கள், அநிருத்தாதுத்பந்நரான

ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், முதலானவை பலவுமுண்டிநே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற “பாட்டும் முறையும்” என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

விளக்கம் - சூர்ணையில் உள்ள “க்ரியாதி” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” சப்தம் மூலம் நான்கு நான்காகப் பிரித்த விதம் கூறுகிறார். அதாவது வாஸுதேவனிலிருந்து வெளிப்பட்ட கேசவன், நாராயணன், மாதவன்; ஸங்கர்ஷணனிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுசூதனன்; ப்ரத்யும்நனிலிருந்து வெளிப்பட்ட த்ரிவிக்ரமன், வாமநன், ஸ்ரீதரன்; அநிருத்தனிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஹ்ருஷீகேசன், பத்மநாபன், தாமோதரன் - என்றுள்ள நான்கு வ்யூஹத்தில் உள்ள வேறுபாடுகளும்; ஆமோதம், ப்ரமோதம், ஸம்மோதம், வைகுண்டம் என்பதான ரூபத்தில் உள்ள நான்கு வ்யூஹ மூர்த்திகளின் இருப்பிடங்கள் கூறப்பட்டன. இப்படியாக நான்கு விதமான பொருள்களை உணர்த்துவதான நான்முகன் திருவந்தாதி (76) – பாட்டும் முறையும் - என்னும் பாசுரத்தில் கூறப்படுவதான சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்கு

வ்யாக்யானம் - (பெரிய தீவினி லித்யாதி) “நாவலம் பெரிய தீவு” என்கிற போகமோக்ஷ ஸாதநாநுஷ்டாந பூமியாகையாலே த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூ த்வீபத்தில் நவகண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பெளமமான ஸ்வர்க்க மென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்க்க மோக்ஷ ரூபமான பலங்களுக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக் கீடான ஸ்தலமாய், “காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ ஸுரத்வாத்” என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:” என்றும், “அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரரைபி ஸத்தம, கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்ய ஸஞ்சயாத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “மானிடப் பிறவியந்தோ” என்று துர்லபமாகச் சொன்ன மநுஷ்ய ஜந்மமும், “மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் க்ஷணபங்குர:” என்கிறபடியே, “மின்னின் னிலையில் மன்னுயி ராக்கைகள்” என்று அஸ்திரமாகச்

சொன்ன சரீரத்தினுடைய ஸ்த்தைர்யமும், சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநயோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கண்யமாய், “குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று” என்கிற ப்ராஹ்மண ஜந்மமும், “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸ்தா” என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக் குறுப்பான “கிளரொளியிளமை” என்கிற பால்யமும், “யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தோழிந்தோம்” என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் மூளுகைக் குறுப்பான இச்சையுமுண்டாய், “வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும்” என்று – “சதாயுர் வை புருஷ:” என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆயுஸ்ஸு நூறும் மநுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார்களாகிலுமென்கிற.

விளக்கம் - (பெரிய தீவினி லித்யாதி) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (3-6-1) - நாவலம் பெரிய தீவு - என்னும் பாசுரத்தில் கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்த உலக இன்பம் மற்றும் மோக்ஷம் என்பவற்றை அடையவைக்கும் கர்மங்களை இயற்ற ஏற்றதான பூமியாக உள்ளதால், மற்ற ஆறு த்வீபங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததான ஜம்புத்வீபம் (ஏழு த்வீபங்கள் - ஜம்பூ, ப்ளக்ஷ, புஷ்கர, குஸ, க்ரௌஞ்ச, சக, ஸால்மல) என்னும் நாவலம் தீவில்; ஸ்வர்க்க லோகம் என்பதான வெறும் இன்பம் அளிக்கவல்ல இடமாக மட்டும் இல்லாமல், ஸ்வர்க்கம் - மோக்ஷம் என்பதான பலன்களுக்கு ஏற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ள வல்ல இடமாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-3-24) - காயந்தி தேவா: கில கீதகாநி தந்யாஸ்து யே பாரதபூமிபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தி பூய: புருஷாஸ் ஸுரத்வாத் - ஸ்வர்கம், மோக்ஷம் என்பதான பேறுகளை அடைவதற்கு ஏற்றதாக உள்ள பரதகண்டத்தில், தெய்வத் தன்மையை அடைந்து அது முடிந்தவுடன் மீண்டும் மனிதர்களாக யார் பிறக்கிறாரோ அவர் சிறந்தவர் என்று தேவர்கள் பாடுகிறார்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தேவர்களும் போற்றும்படி உள்ளதான ஒன்பது கண்டங்களில் உள்ள ஒன்பதாவது கண்டமான பாரதகண்டத்தில் (ஒன்பது கண்டங்கள் - இளாவுருதம், பத்ராச்வம், ஹரிவர்ஷம், கேதுமாலம், ரம்யகம், ஹிரண்மயம், உத்தரகுரு, கிம்புருஷம் மற்றும் பாரதம்); ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-21) - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: - பல சரீரங்கள் எடுக்கின்ற ஆத்மாவுக்கு, ஒரு நொடியில் அழியக்கூடிய மனித சரீரம் கிட்டுவது அரிது - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-3-24) - அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ரைரபி

ஸத்தம், கதாசித் லபதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்ய ஸஞ்சயாத் - ஆத்மாவானது புண்ணியத்தில் மிகுதி காரணமாகவே ஆயிரம் ஆயிரம் பிறவிகளுக்குப் பின்னர் மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறது - என்றும், திருக்குறுந்தாண்டகம் (90) - மானிடப் பிறவியந்தோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அரிதான மனிதப் பிறவி கிட்டினாலும்; (ஆக்கை நிலையும்) - ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-21) - மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் சக்ஷணபங்குர: - நொடிப்பொழுதில் அழியக்கூடிய மனிதப்பிறவி - என்றும், திருவாய்மொழி (1-2-2) - மின்னின் நிலையில மன்னுயிர் ஆக்கைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நிலையற்றதாகக் கூறப்பட்ட அந்தச் சரீரம் நிலைநின்றாலும். (ஈர் இரண்டில் ஒன்றும்) - சாஸ்த்ர ஞானத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுதியான வர்ணங்களில் முதன்மையானதும், திருச்சந்தவிருத்தம் (90) - குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதும் ஆகிய அந்தணனாகிய பிறந்தாலும். (இளமையும்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-17-75) - தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா - ஆகவே ஞானம் நிறைந்த ஒருவன் எப்போதும் தனது இளம் வயதிலேயே புகழ்வதற்கு ஏற்றதான செயல்கள் செய்ய முயலவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் கொழுந்து விட்டுக் கற்பதற்கு ஏற்றதான திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை - என்று கூறுவது போன்றுள்ள இளமைப்பருவத்துடன் இருந்தாலும். (இசைவும் உண்டாய்) - பெரியதிருவந்தாதி (26) - யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தோழிந்தோம் - ஒன்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தச் செயலில் ஈடுபடுவதற்கும் ஆழ்ந்த மனவிருப்பம் அவசியம் என்பதால், அந்தச் செயலில் ஈடுபடுவதற்கான ஆசையும் உண்டானாலும். (புகுவரேலும்) - திருமாலை (3) - வேதநூற் பிராயம் நூறு மனிசர் தாம் புகுவரேலும் - என்றும், சதாயுர் வை புருஷ: - மனிதன் நூறு வயது உடையவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நூறு வயது ஆயுள் பெற்றனர் என்றாலும்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, “அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா:” என்றும், “ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விக்நங்களமற்று, “நின்றவா நில்லா நெஞ்சு” என்றும், “சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை சக்ஷணமும் நில்லாதே

இவனையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மநஸ்ஸைக் கொண்டு, “கலையறக் கற்ற மாந்தர்” என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தாத்தப்ரியம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை. “ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே” என்று தாத்தப்ரியத்திலே யுற்று நிற்கை, யுத்தமாம்படி அறிவுடையராகை அரிதன்றோ வென்கிறபடியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே.

விளக்கம் - (என்கிறதுக்குள்ளே) - இப்படியாகப் பெற்ற இந்த ஆயுளுக்குள்ளே, அதாவது மரணம் அடைவதற்குள். (விக்னமற) - உத்தரகீதை (7-10) - அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா: - எல்லையற்ற பல சாஸ்த்ரங்கள் கற்பதற்கு உள்ளன, அறிவதற்கு உள்ள காலம் மிகவும் குறைந்தது, அதில் ஏற்படும் தடைகள் ஏராளம் - என்றும், ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்நாநி பவந்தி மஹதாமபி - மஹான்கள் செய்யும் செயல்களுக்குக்கூட தடைகள் ஏற்படுகின்றன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சாஸ்த்ரங்களைக் கற்க இயலாதபடி உண்டாகும் தடைகள் ஏதும் இல்லாமல். (நின்றவா நில்லா பிரமாதியைக்கொண்டு)- பெரிய திருமொழி (1-1-4) - நின்றவா நில்லா நெஞ்சு - என்றும், ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (6-34) - சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் - அலைந்து திரியும் தன்மை கொண்டதான மனம் அந்தத் தன்மை காரணமாக எப்படிப்பட்ட வலிமை கொண்டவரையும் கலங்கும்படிச் செய்யும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு விஷயத்திலும் அரைநொடிப்பொழுது கூட நிலையாக நிற்காமல் மனிதனை இழுத்துக்கொண்டு தனது வழியில் செல்லும் மனதின் மூலமாக. (அறக்கற்கை) - திருமாலை(7) - கலையறக் கற்ற மாந்தர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி உள்ளிட்ட சாஸ்த்ரங்களை அவற்றின் ஆழ்பொருளுடன் சேர்த்துக் கற்பது என்பது. (அரிதென்றிறே) - பெரியதிருவந்தாதி (37) - ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆழ்ந்த பொருளில் பொருந்தி நிற்பது அரிது என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணியதால்தான் சூர்ணையின் இறுதியில் “பேரருளாலே சிங்காமை விரித்து” - தனது க்ருபை காரணமாக விரிவாக உரைத்தான் - என்றார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 152)

2-7-4 கோவிந்தன் குடக்கூத்தன் கோவலனென் றென்றே குனித்து

தேவும் தன்னையும் பாடியாடத் திருத்தி என்னைக் கொண்டென்

பாவந் தன்னையும் பாறக்கைத் தெமரே முழுபிறப்பும்

மேவும் தன்மைய மாக்கினான் வல்லனெம் பிரான் விட்டுவே

பொருள் - “நினைத்த எதனையும் செய்யவல்ல சக்தி உள்ளவனும், அனைத்து வஸ்துக்களையும் வ்யாபித்து, ஒருவனைப் பிடிக்க ஊரை வளைத்தது போன்று என்னைப் பிடித்த எனது ஸ்வாமியும், பசுக்களைக் காப்பவனும், குடக்கூத்து ஆடியவனும், கோபாலன் ஆனவனும்” என்று இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே உரைத்து, அதனால் எழுந்த ப்ரீதி காரணமாகக் கூத்தாடி, இத்தகைய ஸௌலப்பயத்துக்குக் காரணமாக உள்ள பரத்வம் மற்றும் நீர்மை ஆகியவற்றைக் குறித்துப் பாடியபடி, எங்கும் நான் திரியும்விதம் என்னைக் கடாசுஷித்தான். அதன் மூலமாக என்னுடைய பாவங்களையும் ஓடும்படிச் செய்தான்.

அவதாரிகை - “என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரையுங்கூட என்னைப் போலே யாக்கினா னொருவனுடைய ஸாமர்த்ய மிருக்கும்படியே!” என்று விஸ்மிதராகிறார்.

விளக்கம் - “என்னை மட்டும் அல்லாமல், என்னுடன் ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் உள்ளவர்களையும் என்னைப் போன்றே மாற்றினான். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய இந்த சாமர்த்யம்தான் என்னே!”, என்று வியந்து போகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கோவிந்தன்) ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இல்லாததொரு ஸம்பத்திறே இது. கோ ஸம்ருத்தியாலுண்டான ஐச்வர்யமுள்ளது இங்கேயிறே. (குடக்கூத்தன்) ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விஞ்சினால் யாகங்கள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் மிகுத்தால் செருக்குக்குப் போக்குவிடுவதொன்றாயிற்று, குடக்கூத்தாவது. “அவாக்யநாதர:” என்றிருக்கக் கடவ வஸ்து, தைர்யபங்கம் பிறந்து செருக்குக்குத் தலைச்சாவி வெட்டி ஆடினபடியிறே.

விளக்கம் - (கோவிந்தன்) - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இல்லாத செல்வம் இங்கு அல்லவோ உள்ளது? அது என்னவென்றால் - நிறைந்த பசுக்களால் ஏற்படும் செல்வம் என்பது இங்கு மட்டுமே உள்ளது. (குடக்கூத்தன்) - அந்தணர்களுக்குச் செல்வம் நிறைந்தால் யாகம் செய்வது போன்று, இடையர்களுக்குச் செல்வம் அதிகமானால், அந்தக் கர்வம் வெளிப்படுவது குடங்களைத் தலையில் அடுக்கிக் கூத்தாடுவது மூலமே ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14) - அவாக்யநாதர: - எல்லாம் நிறைந்துள்ளவன் என்பதால் எதிலும் விருப்பம் இன்றி உள்ளான், மௌனமாக உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி இருக்கவேண்டிய ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன், காம்பீர்யம் குறைந்து, ஓங்கி வளரும் பயிர்களை அவை மதர்த்துப் போகாமல் இருக்க மேற்பாகத்தை வெட்டியவுடன் அவை ஆடுவது போன்று, கர்வத்துடன் ஆடினான்.

வ்யாக்யானம் - (கோவலன்) இவற்றுக்கு அடியான பிறப்புடையவன். பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யமிறே இது. (என்றென்றே குனித்து) இக்குணங்களை மாறாதே சொல்லாநின்று கொண்டு, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி. அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை அநுஸந்தித்தால் இவர்க்குப் பேசாதிருக்க வொண்ணாதிறே. (தேவும்) தேவுமென்கிறது ஐச்வர்யத்தை; தன்னையென்கிறது ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தை; அதிறே தானான தன்மை; “ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தேதா:” என்றானிறே. “ஆத்மபூதம் பரதம் நாதிவர்த்தேதா:” என்கிறான் - என்று சிலர்

சொல்லுவார்கள். பட்டர், “நீரான தன்மையாகிறது ஆச்ரித பாரதந்த்ரராகை. உம்முடைய தம்பி சொன்ன வார்த்தையை மறுத்து நீரான தன்மையை இழுவாதே கொள்ளும் என்கிறார்”, என்று.

விளக்கம் - (கோவலன்) - கோவிந்தன், குடக்கூத்தன் என்று ஆவதற்குக் காரணமான கோபால ஜன்மம் கொண்டவன். “பிறந்து படைத்த ஐச்வர்யம்” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உரைக்கலாம். அந்தக் குலத்தில் அவதரித்து சேர்த்துக் கொடுத்த செல்வம் அல்லது அந்தக் குலத்தில் இருந்த செல்வம் காரணமாக அவதரித்தமை. (என்றென்றே குனித்து) - “கோவிந்தன், குடக்கூத்தன், கோவலன்” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் அவனுடைய குணங்களை ஒன்றும் விடுபடாமல் மகிழ்வுடன் உரைத்தபடி, சரீரம் இருந்த இடத்தில் நிலையாக நிற்காமல் ஆடியபடி. அவன் அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாக உள்ளதைக் கண்டால் ஆழ்வாருக்கு அது குறித்து உரைக்காமல் இருக்க முடியாது அல்லவோ? (தேவும்) - இதன் மூலம் ஈச்வரத் தன்மையைக் கூறுகிறார். “தன்னை” என்பதன் மூலம் அவன் அடியார்களிடம் வசப்பட்டு நிற்பதைக் கூறுகிறார். ஆனால் “தன்னை” என்ற பதம் இந்தப் பொருளை அளிக்குமோ என்றால், ஸர்வேச்வரனுக்கு எளிமை என்பது ஸ்வபாவமாக உள்ளது என்பதால் ஆகும். வால்மீகி இராமாயணத்தில் வசிஷ்டர் இராமனிடம் - பரதச்ய வச: குர்வந் யாசமாநஸ்ய ராகவ: ஆத்மாநம் நாதிவர்த்தே ஸ்த்வம் ஸத்ய தர்ம பராக்ரம் - பரதன் உன்னை அண்டி நின்று யாசிக்கிறான், ஆகவே உன்னுடைய நிலைமையைக் கடக்காமல் இருப்பதற்காக நீ அதனைச் செய்யவேண்டும் - என்று உரைத்தது காண்க. இதே வரியை, “ஆத்மாநம்” என்பதைப் பரதனுக்கு அடைமொழியாகக் கொண்டு, ஆத்மபூதம் பரதம் நாதிவர்த்தேதா: - ஆத்மா போன்ற பரதனைத் தள்ளாமல் ஏற்பாயாக - என்றும் உரைப்பர். இதற்குப் பொருள் உரைக்கும்போது ஸ்வாமி பராசரப்பட்டர், “நீர்மை என்பது அடியார்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதாகும். உன்னுடைய தம்பியாகிய பரதன் உரைப்பதை ஏற்காமல் மறுத்து, இப்படிப்பட்ட நீர்மை என்ற தன்மையை நீ இழந்துவிடாமல், அவன் உரைப்பதை ஏற்பாயாக என்று வசிஷ்டர் கூறுகிறார்”, என்பார்.

வ்யாக்யானம் - (பாடியாடத்திருத்தி) “என்றென்றே குனித்து” என்கிறவிடத்துக்கும், “பாடியாட” என்கிறவிடத்துக்கும் வாசியென்? என்னில்; கீழ், ஸௌலப்பயரம்; இங்கு, ஐச்வர்யமும் ஸௌலப்பயமும் இரண்டுமுண்டு; விஷயபேதத்தாலே சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, என்றேன்று என்கிறவிடம் அஹ்ருதயமான உத்திமாத்ரமாய், குனிக்கையாவது - உத்யோகத்தளவாய், இங்கு - ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவது ஆடுவதான படியாய், என்றென்றே குனித்துப் பாடுவதாடுவதாம்படி என்றதால். (திருத்தி) தரிசு கிடந்த தரையைச் செய்காலாம்படி திருத்துவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் யாத்ரையே யாத்ரையாம்படி திருத்தி. (என்னைக் கொண்டு) என்னைக் கைக்கொண்டு ஓர் உபாயாநுஷ்டாந்ததைப் பண்ணுவித்து என்னில், இப்போது இவர்க்கு அபஸித்தாந்தமாம்; பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றாராகச் சொல்லுமதுக்கும் சேராது. ஆனால் என் சொல்லுகிறது? என்னில்; சேற்றில் விழுந்த மாணிக்கத்தை எடுத்துக் கழுவி விநியோகங் கொள்ளுமாபோலே, என்னை ஸ்வீகரித்து, என்னால் போக்கிக் கொள்ளவொண்ணாத பாபங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி ஓட்டி. (எமர் இத்யாதி) இதுதான் என்னொருவ னளவன்றிக்கே, என்னேடு ஸம்பந்தமுடையார் ஏழேழு பிறப்பும் தன்னைக் கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாக வுடையோமாம்படி பண்ணினான். (எம்பிரான் விட்டு வல்லன்) எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேச்வரன், நினைத்த கார்யஞ் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவன். ஸர்வசக்தி மாட்டாததுண்டோ? வ்யாப்தியும் தமக்காக என்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (பாடியாடத்திருத்தி) - மேல் வரியில் “என்று என்றே குனித்து” என்று கூறியதற்கும், இப்போது “பாடி ஆடி” என்று கூறுவதற்கும் என்ன வேறுபாடு? அங்கு ஸௌலப்பயம் மட்டுமே உணர்த்தப்பட்டது; அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை மற்றும் ஸௌலப்பயம் ஆகிய இரண்டும் எண்ணப்படும்போது பாடி ஆடுதல் நிகழ்கிறது. இப்படியாக வேறுபட்டுள்ள விஷயங்கள் உரைக்கப்பட்டன எனலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் “என்று என்று குனித்து” என்பதன் மூலம் மனம் ஒன்றாமல் வெறும் சொற்கள் மட்டுமே உரைத்து குறைந்த அளவில் மட்டுமே முயன்று என்று கூறுவதாகவும்; “பாடியாட” என்பதன் மூலம் ஆழ்ந்த மனதுடன் ஈடுபட்டு, மிகுந்த முயற்சியுடன் கூடி பாடியாடி, ஆடியபடி இருந்தல் என்று கூறுவதாகவும்

கொள்ளலாம். (திருத்தி) – தரிசாகக் கிடந்த நிலத்து நெற்பயிர்கள் நிறைந்த விளைநிலமாக மாற்றுபவர்களைப் போன்று, நித்யஸூரிகள் செய்யும் கைங்கர்யங்களே உன்னதமான கைங்கர்யங்கள் என்று எனக்கு உணர்த்தி. (என்னைக் கொண்டு) – “என்னைக் கொண்டு” என்பதற்கு “ஓர் உபாயத்தை நான் செய்யும்படியாகச் செய்தான்” என்று சிலர் உரைப்பர்; இவ்விதம் கொண்டால் திருவாய்மொழி (5-7-1) - நோற்ற நோன்பிலேன் - என்றுள்ள இவருடைய கருத்துக்கு முரணாகிவிடும்; மேலும் பகவத் கடாசுடம் காரணமாகவே இவர் பெற்றார் என்பதற்கும் முரணாகிவிடும். ஆக இங்கு உரைத்தது என்ன? சேற்றில் விழுந்த மாணிக்கம் ஒன்றை எடுத்துக் கழுவி பயன்படுத்துவது போன்று என்னை அங்கீகரித்து, என்னால் போக்கிக் கொள்ள இயலாத எனது பாவங்கள் அனைத்தையும் உருத் தெரியாமல் அழியும்படிச் செய்து. (எமர் இத்யாதி) - இப்படிப்பட்ட நிகழ்வானது என் ஒருவன் அளவில் மட்டும் அல்லாமல், என்னோடு ஸம்பந்தம் உள்ள ஏழேழு பிறப்பில் உள்ளவர்களையும் தன்னுடன் சேர்த்தல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்ட தன்மை நிறைந்தவர்களாக மாற்றினான். (எம்பிரான் விட்டு வல்லன்) – எனக்குப் பல உதவிகள் செய்யும் ஸர்வேச்வரன். தான் நினைத்த எதனையும் செய்ய வல்லவன். அவனால் இயலாதது ஏதும் உண்டோ? என்றாலும் அவன் எங்கும் நிறைந்து நிற்பது என்னைப் பிடிக்கவே ஆகும் என்கிறார்.

2-7-5 விட்டிலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம் கைகள்கண்கள்

விட்டிலங்கு கருஞ் சுடர் மலையே திருவுடம்பு

விட்டிலங்கு மதியம் சீர்சங்கு சக்கரம் பரிதி

விட்டிலங்கு முடி யம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே

பொருள் – விஷ்ணுவாகப் பரந்து விளங்கும் திருமுடியைக் கொண்ட ஸ்வாமியாகிய மதுசூதனனுக்குத் திருவடிகள், திருக்கண்கள், திருக்கரங்கள் ஆகியவை எந்தவிதமான தடையும் இன்றி சிவந்து ஒளிர்கின்ற தாமரைமலர் போன்று உள்ளன; அவனுடைய அழகான திருமேனி பரந்து காணப்படும் நீல ஒளி வீசும் மலை போன்றுள்ளது; அழகான சங்கு எந்தவிதமான களங்கமும் இல்லாத சந்த்ரன் போன்று உள்ளது; சக்கரமானது ஒளிர்கின்ற சூரியன் போன்றுள்ளது.

அவதாரிகை - திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திருவாய்மொழி கேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள் தோறும் சில வார்த்தைகள் அருளிச்செய்து “இது அர்த்தமானாலோ?” என்றால், “இது விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி; ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்” என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான்; ஆண்டான் “இப்பாட்டுக்கு விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்ததீ!” என்ன, “இப்பாட்டால், தன் அவயவ ஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினான் என்கிறார்” என்று அருளிச்செய்தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டர் அருளிச்செய்தவதொன்றுண்டு; “ஆழ்வாரையும் ஆழ்வார் பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து, அத்தாலே திருமேனியில் பிறந்த ஓளஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று; “விசோதிதஜட: ஸ்நாதச்சித்ரமால்யாநுலேபந: மஹார்ஹவஸநோ ராமஸ் தஸ்தௌ தத்ர ஸ்ரீயா ஜ்வலந்” என்று நின்றாப்போலே.

விளக்கம் - ஆளவந்தாரின் சிஷ்யராகிய திருமாலையாண்டானிடம் எம்பெருமானார் திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளைக் கேட்டறிந்தபடி இருந்தார். அப்போது ஒவ்வொரு பாசுரத்திற்கும் திருமாலையாண்டான் விளக்கம் கூறிய பின்னர் எம்பெருமானார் அவரிடம், “இந்தப் பாசுரத்திற்கு இந்த விதம் பொருள் இருக்கலாம் அல்லவோ”, என்று கேட்பாராம். இதற்குத் திருமாலையாண்டான், “நீவிர் உரைப்பது திரிசங்குவிற்காக விச்வாமித்ரர் உருவாக்கிய புதிய ஸ்வர்க்கம் போன்று புதியதான ஒரு பொருளாக உள்ளது; இவ்விதம் ஆளவந்தார் பொருள் உரைக்க நான் கேட்டதில்லை”, என்பாராம். ஆனால் இந்தப் பாசுரத்திற்குப் பொருள் உரைத்த பின்னர் எம்பெருமானார் ஏதும் கூறாமல் அமர்ந்திருந்தபோது அவரிடம் திருமாலையாண்டான், “இதற்கு விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டி ஏதும் இல்லையோ?”, என்று புன்முறுவலுடன் கேட்டார். இதற்கு எம்பெருமானார், “இந்தப் பாசுரம் மூலம் ஸர்வேச்வரன் தனது திருமேனியின் அழகை காண்பித்துத் தனக்காக என்னை ஆக்கிக் கொண்டான் என்று ஆளவந்தார் உரைக்கிறார்”, என்றார். இந்தப் பாசுரத்திற்குப் பட்டர் பொருள் அருளிச்செய்யும்போது, “ஆழ்வாரையும் ஆழ்வாருடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களையும் தன் வசப்படுத்தியதால் ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியில் கூடுதலாக ஒளி பிறந்ததைக் கூறுகிறார்”, என்று கூறினார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (131-15) -

விசோதிதஜட: ஸ்நாதச் சித்ரமால்யாநுலேபந: மஹார்ஹவஸநோ ராமஸ் தஸ்தௌ தத்ர ஸ்ரீயா ஜ்வலந் - நீராடிய பின்னர் பலவிதமான மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலை, சந்தனம் ஆகியவற்றை அணிந்தபடி, மிகவும் உயர்ந்த பீதாம்பரத்தைத் தரித்தபடி, அழகான திருமுடியுடன் உள்ள இராமன், ஸிம்ஹாஸனத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாக மஹாலக்ஷ்மியாகிய சீதையுடன் சேர்ந்து ப்ரகாசித்தான் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (விட்டிலங்கு இத்யாதி) மதகு திறந்தாற்போலே விட்டு விளங்கா நின்றுள்ள, சிவந்த ஒளியையுடைத்தான தாமரை போலேயாயிற்று நாம் தோற்றும் விழும் திருவடிகள், தம்மை அணைத்த கை, குளிர நோக்கின திருக்கண்கள், இவை. உபமேயத்துக்கு உபமாநம் நேராகப் போராமையாலே, அது தன்னையே சிஷித்துச் சொல்லுகிறார். அன்றிக்கே, “விட்டுவுக்கு இலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (விட்டிலங்கு இத்யாதி) – “விட்டு” என்றால் மலர்ந்து அல்லது பரந்து. தான் தோற்றுப்போய் விழுந்த திருவடிகள், விழுந்த தன்னைத் தூக்கிவிடும் திருக்கரங்கள், எழுந்து நின்ற தன்னைக் குளிர நோக்கும் திருக்கண்கள் ஆகிய மூன்றும் மதகு திறந்தவுடன் பாயும் வெள்ளம் போன்றும், சிவந்த ஒளி வீசும் தாமரை போன்றும் காணப்பட்டன. “தாமரை” என்று கூறாமல் “மலர்ந்து விளங்கும்” என்று தாமரை என்ற உபமாநம் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கண்கள் போன்ற உபமேயத்துக்கு ஒப்பாக உரைக்க இயலாத காரணத்தால், அதாவது தாமரையைக் காட்டிலும் திருக்கண்கள் அதிக கூடுதலாக எழில் பொருந்தியதால், உபமானமாக உரைக்கப்பட்ட தாமரையை மேலும் அடைமொழி கூறி உரைக்கிறார் என்று கருத்து. அல்லது இங்கு “விட்டிலங்கு” என்பதில் உள்ள “விட்டு” என்பது விஷ்ணுவைக் குறிப்பதாலும் கொள்ளலாம்; இதன் காரணம் ஒவ்வொரு பாசுரத்தின் இறுதியில் உள்ள பதமே அடுத்த பாசுரத்தின் தொடக்கமாக அமைக்கப்படுவதால் இவ்விதம் கொள்ளலாம்; காரணம் கடந்த பாசுரத்தின் இறுதியில் “விட்டுவே = விஷ்ணு” என்று முடித்தார். இவ்விதம் கொண்டால் “மதுசூதனனாகிய விஷ்ணுவுக்கு” என்று கருத்து. இங்கு “விட்டு” என்பது

குற்றியலிகர இலக்கணத்தால் "விட்டிலங்கு" என்று ஆனது; அல்லது "விட்டுவுக்கு இலங்கு செஞ்சோதித் தாமரை பாதம்" என்று படிக்கலாம்.

வ்யாக்யானம் - (விட்டிலங்கு இத்யாதி) "சோபயந் தண்டகாரண்யம்" என்னுமபோலே இராநின்றது வடிவழகு; தம்மை அணைத்தபோதைக் குளிர்ந்த வடிவு இருந்தபடி. விட்டிலங்குகிற ப்ரகாசத்தையுடைய சந்த்ரனைப் போலேயாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். (சீர்சங்கு) பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே வந்த ஐச்வர்யம். "உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே" - ப்ரஸாதத்தைச் சூடிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைபோலே, அவன் வாயாலே ஊட்ட உண்டு, வடிவைப் பாராத் திருக்கையிலே சாயுமித்தனை. (சீர்சங்கு) "உன் செல்வம் சால அழகியது" என்னும்படி வாயது கையதான ஐச்வர்யமிறே.

விளக்கம் - (விட்டிலங்கு இத்யாதி) - இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (38-15) - சோபயந் தண்டகாரண்யம் - இராமன் தனது திருமேனியிலிருந்து வெளிப்பட்ட ப்ரகாசத்தால் அந்த தண்டகாரண்யத்தையே விளங்கும்படிச் செய்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடியான திருமேனி அழகு. தம்மை அணைத்துக்கொண்டபோது குளிர்ந்துள்ளது போன்ற திருமேனி. எங்கும் பரவி நிற்கும் சந்த்ரனுடைய ஒளி போன்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கு உள்ளது. (சீர்சங்கு) - இங்கு "மதி + அம் + சங்கு" என்று கொள்க; அதாவது "மதியம் + சீர்சங்கு; மதி = சந்த்ரன், அம் = அழகிய; சீர் = ஐச்வர்யம்". இங்கு ஸர்வேச்வரனை அடைந்ததன் காரணமான ஐச்வர்யம். நாச்சியார் திருமொழி (7-8) - உண்பது சொல்லில் உலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே - சங்கே! நீ அவனுடைய வாய் அமுதத்தை உண்ட விதம் உரைக்கவோ, அவ்விதம் உண்டு மயங்கி உறங்கும் விதம் கூறவோ, அவனுடைய வாய் மற்றும் திருக்கரம் ஆகியவற்றால் தீண்டப்படும் அளவிற்கு அல்லவோ உனது ஐச்வர்யம் உள்ளது, அடிமைத்தனம் என்பது எல்லார்க்கும் பொதுவாக உள்ளபோது உனக்கு மட்டும் அல்லவோ அவனுடைய வாய் அமுதம் கிட்டுகிறது, அவனுடைய வாய் கொண்டு அல்லவோ அந்த அமுதத்தை அவன் உனக்கு ஊட்டுகிறான், காண்பவர் களைப்பை நீக்கவல்ல அவனுடைய திருமேனி அழகில் மயங்கி அவனுடைய திருக்கரத்தில் அல்லவோ நீ

சாய்ந்து கிடக்கிறாய் - என்று கூறியது காண்க. பகவத் ப்ரஸாதத்தை உண்டு திருக்கோயில் கோபுர வாசல் அறையில் மயங்கிக் கிடப்பது போன்று, அவனுடைய திருமேனி அழகை நோக்கியபடி அவனுடைய திருக்கரத்தில் கிடக்கிறது. (சீர்சங்கு) - நாச்சியார் திருமொழி (7-7) - உன் செல்வம் சால அழகியது - என்னுபடியாக வாய், திருக்கரம் என்று இரண்டாலும் தீண்டும்படி உள்ள ஐச்வர்யம் கொண்ட சங்கு.

வ்யாக்யானம் - (சக்கரம் பரிதி) கண்டதில் மின்னிற்றொன்றை உபமாநமாகச் சொல்லுமித்தனையிறே; ஆதித்யனைப்போலேயன்றே திருவாழியாழ்வான் இருப்பது. (விட்டிலங்கு முடி) இவையித்தனையும் தன் புகராலே முட்டாக்கிடுமாயிற்று திருவபிஷேகம். (அம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே) ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்து ஆச்ரித விரோதி நிரஸந ஸ்வபாவனானவனுக்கு. விட்டுவுக்கு - இலங்கு இத்யாதி - என்று முதலாக அந்வயம்.

விளக்கம் - (சக்கரம் பரிதி) - ஸுதர்சந மஹாஜ்வால கோடி ஸூர்ய ஸமப்ரப - கோடி சூரியன்களின் ஒளிக்கு ஒத்தபடி உள்ள சுதர்சன சக்ரத்தின் ப்ரகாசம் - என்றுள்ளபோது, "பரிதி" என்று ஒரு சூரியனை மட்டும் இங்கு உபமானமாக உரைத்தது ஏன்? தான் கண்ட பொருள்களில் அதிகமான ஒளி நிறைந்த பொருள் ஒன்றை உபமானமாக உரைக்கிறார். ஆதித்யன் போல் அல்லவோ திருச்சக்கரம் உள்ளது? (விட்டிலங்கு முடி) - இவை அனைத்தையும் தனது மகிழ்ச்சி வெள்ளம் மூலம் மூடுவது போன்றுள்ள திருமுடி. (அம்மான் மதுசூதனன் தனக்கே) - ஸர்வேச்வரனாக உள்ளதால் அனைவரையும் காப்பாற்ற வேண்டியவனாய் உள்ளபோதிலும், தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும் தன்மை நிறைந்தவன்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 13)

8. வருத்தும் புறவிருள் மாற்ற எம்பொய்கைப்பிரான் மறையின்

குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையும் கூட்டி ஒன்றத்
திரித்து அன்று எரித்த திருவிளக்கைத் தன் திருவுள்ளத்தே
இருத்தும் பரமன் இராமானுசன் எம் இறையவனே.

பொருள் - (இது வரை கூறப்பட்ட பாசுரங்கள் அனைத்தும் உபோத்தகாதம் எனப்படும் முன்னுரை ஆகும். இனி வரும் பாசுரம், மூலம் தனது துதியைத் தொடங்குகிறார்) உலகவிஷயங்களை அடையும் பொருட்டு, “ஆட்டை அறுத்துக் கொடு, உன் தலையை அறுத்துக் கொடு” என்னும் சூலித்ர தேவதைகளையும், மற்ற தேவதைகளையும் ஆராதித்து, அதனால் ஏற்படும் அஜ்ஞானம் என்ற இருளில் முழுகி பலரும் வருந்துகின்றனர். இத்தகைய அஜ்ஞானம் என்ற இருள் நீங்கும்படியாக, நமக்கு ஏற்ற உபகாரம் செய்தவர் பொய்கையாழ்வார் ஆவார். வேதாந்தத்தின் முழுப் பொருளும் விளங்கும் விதமாகவும், “நடை விளங்கு தமிழ்” என்று போற்றப்படும் அழகான தமிழ் மொழியையும் இணைத்து அவர் செய்த உபகாரம் என்ன? தன்னிடம் சேர்ந்து விடும்படி அவரை அணுகி, ஸர்வேச்வரன் நெருக்கியபோது (முதல் ஆழ்வார்கள் மூவரும் திருக்கோவிலூரில், ஒருவரை ஒருவர் அறியாமல் நிற்க, அவர்களை விளக்கும் விதமாக ஸர்வேச்வரன் அவர்களுக்கு இடையில் புகுந்து நெருக்கி நின்றான்), “வையம் தகளியா” என்ற பாசுரம் மூலம் உயர்ந்த திருவிளக்கை ஏற்றினார். இத்தகைய ஞானம் என்ற திருவிளக்கைத் தனது நெஞ்சத்தில் எப்போதும் ஏற்றி வைத்து, நிலைக்கும் ஆசார்யரான எம்பெருமானார் நமக்கு ஸ்வாமியாக உள்ளார்.

அவதாரிகை - முதலிலே எம்பெருமானாருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவோம் வா வென்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து, அநந்தரம் தம்முடைய திருவுள்ளம் எம்பெருமானாருடைய சீலகுணத்திலே ஆழங்கால்பட்டு மற்றொரு விஷயத்தை யறியாதபடியைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டு, அநந்தரம் தம்முடைய திருவுள்ளம் ததீயபர்யந்தமாகத் தம்மைச் சேர்த்த மஹோபகாரத்துக்குத் தோற்று அதின் காலிலே விழுந்து, அநந்தரம் எம்பெருமானார் தம்மை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்தை ப்ரகடியா நின்று கொண்டு தமக்கொரு குறையுமில்லை யென்று தம்முடைய ஸ்தத்தையத்தை யருளிச்செய்து, அநந்தரம் தத்விஷய ஸ்தோத்ரத்திலே ப்ரவ்ர்த்தரானவர், அதுக்கு ஸஹியாத ப்ரதிகூலரை நிந்தித்தாராகில் செய்வதென்னென்று நிவ்ர்த்யுந்முகராய், மீளவும் தாமே எம்பெருமானாரளவிலே ப்ராப்ய புத்தியில்லாதார் நிந்தித்தார்களாகிலும் அதுவே நமக்கு ஸ்துதியாமத்தனை, தத்விஷய ப்ரேம யுக்தர் இவருடைய ப்ரீதி ப்ரேரிக்க வந்த சொல்லன்றோவென்று இதில் தோஷதர்சனம் பண்ணமாட்டாதே இதுதன்னை குணமாக நினைப்பவரென்று ஸமாஹிதராய் ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஒருப்பட்டு, அநந்தரம் இப்படியானாலும் அந்த ப்ரேமந்தன்னை நிரூபித்த விடத்தில் அது தமக்கு விஷயாநுகுணமாகச் சொல்லவரிதாகையாலும் தமக்கு ஸ்தோத்ராதிகாரமில்லை யென்று சொல்லி ஆசேஷித்து, அநந்தரம் தமக்குண்டான ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை யநுஸந்தித்து, இது உண்டான பின்பு நமக்கு அசக்யாசமொன்றுமில்லை யென்று ஸமாஹிதமநஸ்கராய் நின்றார் - கீழ்; இவ்வளவும் ஸ்தோத்ரோபோத்காதம்; இனிமேலெல்லாம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். லோகத்தாருடைய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை நிவ்ர்த்திப்பித்து அவர்களுக்கு ஹேயோபாதேய விவேகத்தை யுண்டாக்கி உபகரிப்பதாக ஜ்ஞாந தீபத்தை யெடுத்து பொய்கையாழ்வா ரருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் ஸுப்ரதிஷ்ட்டிதமாம்படி வைத்த பெருமையையுடையரான எம்பெருமானார் நமக்கு நாதரென்கிறார்.

விளக்கம் - தொடக்கத்தில், “எம்பெருமானாருடைய திருநாமங்களை உச்சரிப்போம், வருக”, என்று தனது நெஞ்சத்தை குறித்து அருளிச்செய்தார். பின்னர் தன்னுடைய நெஞ்சமானது எம்பெருமானாருடைய சீல குணத்தில்

நிலைநின்று, வேறு எந்தவொரு விஷயத்தையும் அறியாமல் நின்றதைக் கண்டு வியந்தார். பின்னர் தனது நெஞ்சம் தன்னை எம்பெருமாருடைய அடியார்களிடம் கொண்டு சேர்த்ததை எண்ணி, அந்தப் பேருதவிக்குத் தோற்றவராக, நெஞ்சத்தின் கால்களில் விழுந்து நின்றார். தொடர்ந்து, எந்த விதமான காரணமும் இல்லாமல் எம்பெருமானார் தனக்குக் காண்பித்த கருணை என்பதான அரசகுலபதவியைக் காட்டிலும் உயர்ந்த நிலையை வெளிப்படுத்தி, தனக்கு அதன் காரணமாக எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்று தனது உறுதியை உரைத்தார். தொடர்ந்து “எம்பெருமானாருடைய கருணை” என்பதிலேயே நிலை நின்று, அதனை மட்டுமே துதித்தபடி இருந்தார். இதனை ஏற்க இயலாத சிலர் இச்செயலை நிந்தித்தார்கள் என்றால் என்ன செய்வது என்று சிந்தித்து நின்றார். பின்னர் அந்தப் பிரமிப்பில் இருந்து வெளிவந்தவராக, எம்பெருமானாரைச் சென்று அடையவேண்டும் என்ற எண்ணம் அற்றவர்கள் நிந்தித்தாலும், அவ்விதம் அவர்கள் நிந்திப்பதே தனக்குப் புகழ் ஆகும்; எம்பெருமானாருடைய கருணையில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்கள், “இவ்விதம் இவரை நிந்தித்தல் என்பது இவருடைய ப்ரீதியைத் தாழ்த்துவதற்கு ஆகும்”, என்று உரைத்து அந்தச் சொற்களில் எந்தவிதமான தோஷமும் ஆராயாமல், இந்தச் செயல்களைக் குணங்களாகக் கொள்வார்கள் என்றும் சமாதானம் செய்து கொண்டு, எம்பெருமானாரைத் துதிப்பதில் நிலைநின்றார். இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், அந்த ப்ரேமையை உறுதியாக்கியபோதிலும், அந்தப் ப்ரேமம் என்பது தனக்கு முழுமையாகக் கிட்டாமல் உள்ளதாலும், அதனை முழுமையாக உரைக்க இயலாத காரணத்தாலும், அதில் தனக்குத் தகுதி இல்லை என்று விலக எண்ணினார். தொடர்ந்து தனக்குள்ள கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடித் தொடர்பை எண்ணியவராக, அந்தத் தொடர்பு உண்டான பின்னர் தனக்குச் செய்ய முடியாதது ஏதும் இல்லை என்று சமாதானம் ஆனார். இதுவரை கூறப்பட்டது முழுவதும் “இராமாருச நூற்றந்தாதி” என்னும் இந்தத் துதியினைத் தொடங்கியதற்கான முன்னுரை ஆகும். இனி எம்பெருமானாரைக் குறித்துள்ள துதியைத் தொடங்குகிறார். இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய அறியாமை என்ற இருளை நீக்கி, அவர்களுக்கு “உயர்ந்தது எது, தாழ்ந்தது எது” என்று பிரித்து அறியும் அறிவை ஏற்படுத்தி, உதவி செய்வதற்காக ஞானம் என்ற ஒளியைக் கையில் எடுத்து, பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தனது

திருவுள்ளத்தில் நிலைநிற்கும்படிச் செய்த பெருமை உள்ள எம்பெருமானாரே தனக்கு ஸ்வாமி என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வருத்தும்புறவிருள் மாற்ற) வருத்தம் என்கிறது இருளுக்கு விசேஷணம். வருத்தத்தைப் பண்ணக்கடவதான இருளென்றபடி. புறவிருள் - பாஹ்ய விஷய ப்ராவண்யத்துக் குடலான அஜ்ஞாநம். அதுதான் லோகத்திலே வருத்தங்களைப் பண்ணக் கடவதாயிருக்குமே. நிஷித்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவனுக்கு அவற்றைப் பெறும்போதும், பெற்ற பின்பும் ஐஹிகாமுஷ்மிகங்களிலும் சில துக்கங்களுண்டிறே; ஒரு வேச்யா ஸக்தனானவன் அவளுக்கு ஒரு வ்யாதி ப்ராப்த்தமாய் ப்ராண ஸம்சயம் வந்தவாறே இவள் பிழைத்தாளாகில் நான் அக்நி ப்ரவேசம் பண்ணுகிறே னென்று சஷுத்ரதேவதை காலிலே விழுந்து அப்படியே செய்தானென்று லோகப்ரஸித்தமிறே. சில ஐஹிக பலன்களைக் குறித்து சஷுத்ரதேவதைகளை ஆராதிக்கப்போனால், “ஆட்டையறுத்துத் தா” என்றும், “உன் தலையை யறுத்துத் தா” என்றும், செடிலாட்டம் பண்ணச் சொல்லியும் அதிகோரமான பூஜைகளை அபேசடிக்க அப்படியே அவனும் பண்ணிக் கொண்டு போவானிறே; ராவணன் தன் தலைகளை யறுத்து ருத்ரனை ஆராதித்தா னென்றும் ப்ரஸித்தமிறே. ராஜாவுக்கு ஒருவன் புத்ரனைக் கொடுத்து அந்த புத்ரனை விநாசம் பண்ணி யாகம் பண்ணவேணுமென்று சொல்ல, அந்த ராஜாவும் அப்படியே பண்ணி அபதாநம் ப்ரஸித்தமிறே. “மோத்தூளந ஜடாதாரண மலலேபந ஸுராகும்ப ஸ்த்தாபந நத்வோர்த்த்வபாஹுத்வாதி ரூபமான வருத்தத்தை தர்ஷ்டத்திலும், நரகாநுபவ ரூபமான வருத்தத்தை ஆமுஷ்மிகத்திலும் பண்ணக்கடவதாயிறே பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்துக் குடலான அஜ்ஞாநமிருப்பது.

விளக்கம் - வருத்தம் என்பது இருளுக்கு உரிய தன்மையாகும். வருத்தத்தை உண்டாக்கவல்ல இருள் என்று கருத்து, புறவிருள் - தாழ்ந்த விஷயத்தில் ஆழ்ந்து நிற்பதில் உண்டாகும் ஆசைக்குக் காரணமான அறியாமை. அந்த அறியாமை என்பதே இந்த உலகத்தில் பல துன்பங்களை ஏற்படுத்தக் காரணமாக உள்ளது. வேதங்களால் தள்ளப்பட்ட செயல்களில் ஈடுபட்டவனுக்கு, அந்தச் செயல்களில் ஈடுபடும்போது, அதன் மூலம் பயன் பெறும்போதும், இம்மை மறுமைகளில் துக்கம்

ஏற்படுவது உறுதியே ஆகும். ஒரு விபச்சாரியிடம் அதிகமான மயக்கம் கொண்ட ஒருவன், அவளுடைய உயிர் போகக்கூடிய வியாதி அவளுக்கு வந்த போது, அவள் பிழைப்பாளா என்ற சந்தேகம் வந்தது; அப்போது அவன், “இவள் உயிர் பிழைத்தால் நான் அக்னியில் குதிப்பேன்” என்று துர்தேவதை ஒன்றிடம் வேண்டுகல் செய்தான். அவள் உயிர் பிழைத்த பின்னர், அது போன்றே செய்து துக்கம் அடைந்தான். தாழ்வான உலகியல் பலன்களை அடைவதற்காக இது போன்றுள்ள தாழ்ந்த தெய்வங்களின் கால்களில் விழுந்து, அவர்களை ஆராதித்தால் அவை இவனிடம், “ஆட்டை அறுத்துக் கொடு, உனது தலையை அறுத்துக் கொடு, கம்பியில் உன்னைக் கட்டிக் கொண்டு ஆடு”, என்று கொடுமான பூஜைகளைச் செய்யும்படி இவனைப் பணித்து நிர்ப்பந்திக்கின்றன. இவனும் அதனைச் செய்தபடி துக்கம் கொள்கிறான். இராவணன் தனது தலையை அறுத்து ருத்ரனை ஆராதித்த சரிதம் அனைவரும் அறிந்ததாகும். ஒரு அரசனுக்குப் புத்திரபாக்கியம் கொடுத்து, பின்னர் அந்தப் பலனை அளித்ததற்குப் ப்ரதிபலனாக அந்தப் புத்திரனையே பலி கொடுக்கும்படியான யாகம் நடத்தவேண்டும் என்று ஒரு துர்தேவதை வற்புறுத்த, அந்த அரசனும் அவ்விதமே செய்தான். இப்படியாகத் துன்பங்களை நேரில் காணும்படியாகவும், நரக அனுபவம் என்பதான ரூபத்திலும் ஏற்படுத்த வல்லதாக, தாழ்ந்த விஷயங்களின் மீது ஆசை கொள்ளக் காரணமாக உள்ளதாக அறியாமை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (புறவிருள்) ப்ரத்யக்ஷமான ஆத்மாவையும் ததந்தர்யாமியான ஈச்வரனையும் போலன்றிக்கே அவ்விருவரிலுங் காட்டிலும் பாஹ்யராய் ப்ரகர்திவித்தராய் அபரிசுத்தராய், “பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய: பீஷாஸ்மா தக்நிஸ் சேந்த்ரஸ் ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம இதி” என்றும், “ஏதௌ த்வௌ விபுத ச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸம்ருதள ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரனாலே ப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தைப் பெற்றும் ரஜஸ் தமோத்ரேகத்தாலே அத்தை மறந்தும் அஹங்கார க்ரஸ்தராய்ப் போருகிற ஸாமாந்ய தேவதைகளைக் கூடப் பலன்களுக்காக ஆராதித்தவாறே, “தேஹி மே ததாமி தே” என்னும்படி ஸாபேக்ஷரான வவர்களை யாசிக்கப் பண்ணும் அஜ்ஞாநாந்தகார மென்னவுமாம். (மாற்ற) அத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக.

விளக்கம் - (புறவிருள்) - காண்பதற்கு ஏற்றதான ஆத்மா மற்றும் அதன் உள்ளே அந்தர்யாமியாக உள்ள ஈசுவரன் போல் ஞானமயமாக இல்லாமல், அவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்களாக, உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டவராக, அசுத்தமானவராக, தைத்திரீய உபநிஷத் ப்ரஹ்மானந்தவல்லீ - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே பீஷோதேதி ஸூர்ய: பீஷாஸ்மா தக்நிஸ் சேந்த்ரஸ்ச ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம இதி - அவனுக்குப் பயந்து காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறது, சந்த்ரனும் அக்னியும் அவ்விதமே ஆகும் - என்றும், ஏதெள த்வெள விபுத ச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதஜௌ ஸம்ருதள ததாதர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ - நான்முகன், சிவன் இருவரும் தேவர்களில் தலைமை பெற்றவர்கள்; எம்பெருமான் சாந்தமுடன் இருந்தபோது நான்முகனும், கோபத்துடன் இருந்தபோது சிவனும் உண்டானார்கள். அவனால் காட்டப்பட்ட வழிகளின்படி இவர்கள் ஸ்ருஷ்டியும், ஸம்ஹாரமும் செய்கின்றனர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேசுவரனால் கிட்டக்கூடிய உயர்ந்த செல்வத்தைப் பெற்றபோதிலும், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் தலையெடுத்த காரணத்தால், அதனை மறந்து, அஹங்காரம் நிறைந்த தாழ்ந்த தெய்வங்களை மிகவும் அற்பமான பலன்களுக்காக ஆராதித்து. யஜுர்வேதம் (1-8) - தேஹி மே ததாமி தே நிமே தேஹி நிதே ததே - நீ எனக்கு ஒரு பலனைக் கொடு, நான் உனக்கு ஒரு பலனைக் கொடுக்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்த பலன்களை அடையும் பொருட்டு அவர்களிடம் யாசகம் கேட்கச் செய்யும் அறியாமை என்ற இருள் என்றும் கூறலாம். (மாற்ற) - அந்த இருளை அதன் வாசனையுடன் நீக்குவதற்காக.

வ்யாக்யானம் - (எம்பொய்கைப்பிரான்) தம்மொருவர் பொருட்டன்றிக்கே நம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பொருட்டும் வந்தவரித்தாரென்று காணும் இவருடைய அபிநிவேசம். (எம்பொய்கை) என்னுடைய கோடியான ப்ரபந்த ஜநங்களுக்காக காஞ்சீ நகரத்திலே பொய்கையென்னும் பேரையுடைத்தான புண்டரீக ஸரஸ்ஸிலே அவதரித்து, அது தன்னையே நிரூபகமான திருநாமமாகவுடையரான. அஜ்ஞாநாந்தகார நிவர்த்தகமாய் ப்ரதீபம்போலே தத்வார்த்த ப்ரகாசகமா யிருக்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை நிர்மித்து உபகரித்த உபகாரகர்.

விளக்கம் - (எம்பொய்கைப்பிரான்) - தன் விஷயத்தில் மட்டும் அல்லாமல் தன்னுடன் ஸம்பந்தம் உள்ளவர், அவர்களுடன் ஸம்பந்தம் உள்ளவர் என்றுள்ளவர்கள் பொருட்டும் வந்து அவதாரம் செய்தவர் என்றுள்ள பொய்கையாழ்வார். (எம்பொய்கை) - என்னுடைய எல்லை நிலமாக உள்ள “ஸர்வேச்வரனைத் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்” என்பவர்களுக்காக, காஞ்சீபுரத்தில் பொய்கை என்னும் பெயர் கொண்ட தாமரை மலர்கள் நிறைந்த ஸரஸ்ஸில் அவதரித்து, அதன் மூலம் விளங்கவல்லதான திருநாமத்தைக் கொண்டவர். அறியாமை என்னும் இருளை நீக்கவல்ல தீபம் போன்று, உண்மைகளை உள்ளது உள்ளபடி அறிவிக்கவல்ல ப்ரகாசம் நிறைந்த திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து உதவி புரிந்த பொய்கையாழ்வார்.

வ்யாக்யானம் - (மறையின் குருத்தின் பொருளையும்) “தீபோபமேநேஹ யுக்த: ப்ரபச்யேத்” என்றும், “தேஷாமேவாநுகம்பார்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: நாஸயாம்யாத்ம பாவஸ்தோ ஜ்ஞாந தீபேந பாஸ்வதா” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற வேதாந்தார்த்தங்களையும். (செந்தமிழ் தன்னையும்) இவருடைய ப்ரபந்தத்துக்குச் செம்மையாவது - தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை அடைவே ப்ரதிபாதிக்குமளவில் ஆதிமத்யாவஸாநங்களிலே ஏக ரூபமாயிருக்கை. (தமிழ் தன்னையும்) த்ரவிட ரூபமான திவ்ய ப்ரபந்தந் தன்னையும். (கூட்டி) வேதாந்தார்த்தங்களையும் நடைவிளக்கு தமிழான சொல்லையும் தன்னிலே சேரும்படி ஸந்தர்ப்பமாக்கி.

விளக்கம் - (மறையின் குருத்தின் பொருளையும்) – ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (2-15) - தீபோபமேநேஹ யுக்த: ப்ரபச்யேத் - யோகி தன்னை ப்ரகாசமான விளக்கு போன்று காண்கிறான் - என்றும், கீதை (10-11) - தேஷாமேவாநுகம்பார்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம: நாஸயாம்யாத்ம பாவஸ்தோ ஜ்ஞாந தீபேந பாஸ்வதா – அவர்களுக்கு அருள் செய்யும்விதமாக அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நிலையாக நின்று அறியாமையால் உண்டான இருளை, உண்மை ஞான ரூபமாக உள்ள விளக்கு மூலம் நான் அழிக்கிறேன் - என்றும் புகழப்படும் வேத வேதாந்தங்களின் ஆழ்பொருள்களையும். (செந்தமிழ் தன்னையும்) - இவருடைய ப்ரபந்தத்துக்கு அழகு என்னவென்றால் உண்மை மற்றும் நன்மை என்பதான புருஷார்த்தங்களை உள்ளது உள்ளபடி உரைக்கும் விஷயத்தில் முதல் பகுதி, நடுப்பகுதி மற்றும்

இறுதிப்பகுதி ஆகிய மூன்றிலும் ஒரே போன்று இருத்தல் ஆகும். (தமிழ் தன்னையும்) - திராவிட மொழியில் அமைந்த திவ்யப்ரபந்தத்தையும் (கூட்டி) - அதாவது வேதங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் ஆழ்பொருள்களையும், பெருமாள் திருமொழி (1-11) - நடைவிளங்கு தமிழ் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள தமிழாலான சொற்களையும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன் வந்து சேரும்படியான வாய்ப்பு உண்டாக்கி.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றத்திரித்து) அவ்விரண்டையும் ஒன்றக்கொன்று சேரும்படி ஒப்பித்து. (அன்று) திருக்கோவலூரிலே ஒரு ராத்ரி அந்தகாரத்திலே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் வந்து அதிஸங்குசிதமான வொரு திருவிடை கழியிலே ஒருவரையொருவர் அறியாமல் நிற்க, இவர்களை ஸம்ச்லேஷிக்கக்காக ஆயனார் வந்து மூவர் நடுவிலும் புகுந்து அவர்களை நெருங்கின ஸமயத்திலே. (எரித்த திருவிளக்கை) “வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன் விளக்காக” என்று சதுர்தச புவநாத்மகமான லோகமெல்லாம் தகளியாகப் பண்ணியும், ஜலதத்வத்தை யெல்லாம் ஒருபடியாகக் கொண்ட ஸப்த ஸமுத்ரங்களை நெய்யாகப் பண்ணியும், தீசுஷண கிரணனான ஸூர்யனை விளக்காகச் சேர்த்தும், லோகத்திலிருந்த பதார்த்தங்கள் என்றும் பிறிகதிர்படாதபடி எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிக்கும்படி யிட்டருளின திவ்யப்ரபந்த ரூப தீபத்தை யென்றபடி.

விளக்கம் - (ஒன்றத்திரித்து) - வேதார்த்தங்கள், தமிழாலான சொற்கள் ஆகிய இரண்டையும் ஒன்றுக்கொன்று சேரும்படியாகச் செய்து. (அன்று) - திருக்கோவலூரில் ஒருநாள் இரவில், முதலாழ்வார்கள் மூன்று பேரையும் மிகவும் சிறியதான ஒரு வீட்டின் வாசலில் ஒருவரை ஒருவர் அறியாத விதத்தில் நிற்கவைத்து, அவர்களுடன் சேரும் விதத்தில் ஸர்வேச்வரன் வந்து அவர்கள் மூவர் நடுவில் புகுந்து, அவர்களை நெருக்கிய அந்த நேரத்தில். (எரித்த திருவிளக்கை) - முதல் திருவந்தாதி (1) - வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன் விளக்காக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பதினான்கு லோகங்களை அகல்விளக்காகவும், அனைத்து ஜலங்களையும் தன்னுள் சேர்த்துக் கொண்டதான ஏழு ஸமுத்ரங்களை நெய்யாகவும், சுட்டெரிக்கும் கதிர்கள் கொண்ட சூரியனை

விளக்காகவும் வைத்து, லோகத்தில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளும் அதிலிருந்து தப்பித்துச் சென்று விடாதபடி அனைத்தையும் விளங்க வைக்கும் விதத்தில் அருளிச்செய்த திவ்யப்பிரபந்த ரூபத்தில் உள்ள விளக்கை.

வ்யாக்யானம் - (தந்திருவுள்ளத்தேயிருத்தும்) அத்தீபத்தை ஸ்நேஹ நிர்ப்பரமான தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டையாம்படி நிறுத்தவல்ல. (பரமன்) “தேவம் ஆசார்யம் இவ உபாஸீத்” என்றும், “அஜ்ஞான திமிராந்தஸ்ய ஞானாஜ்ஞாந ஷலாகயா சக்ஷர் உந்மீலிதம் யேந தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம:”, என்றும், “அஜ்ஞாந த்வாந்த ரோதாத் அக பரிஹரணாத் ஆத்ம ஸாம்யாவஹத்வாத்; ஜந்ம ப்ரத்வம்ஸி ஜந்ம ப்ரத கரிமதயா திவ்ய த்ருஷ்டி ப்ரபாவாத்; நிஷ்ப்ரத்யூஹாந்ருசம்ஸ்யாத் நியதரஸதயா நித்ய சேஷித்வ யோகாத்; ஆசார்ய: ஸத்பிரப்ரத்யுபகரண தியா தேவவத் ஸ்யாதுபாஸ்ய:” என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பெருமையை யுடையரான. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார். (எம்மிறையவனே) எங்களுடைய நாதர், ஸ்வாமியென்றபடி. “ஆசார்ய தேவோ பவ”, “குருரேவ பரப்ரஹ்மா”, “ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாக்ஷாத் சரூபீ ந ஸம்சய” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (தந்திருவுள்ளத்தேயிருத்தும்) - அந்த விளக்கை ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டுள்ள சிநேஹம் என்பது அல்லாமல் வேறு எதனையும் அறியாத தனது நெஞ்சத்தில் அசையாத தாவரங்கள் போன்று நிலையாக நிற்கும்படியாக நிறுத்துகின்ற, (பரமன்) - தேவம் ஆசார்யம் இவ உபாஸீத் - ஆசார்யனை பரதேவதை போன்று உபாஸிப்பானாக - என்றும், அஜ்ஞான திமிராந்தஸ்ய ஞானாஜ்ஞாந ஷலாகயா சக்ஷர் உந்மீலிதம் யேந தஸ்மை ஸ்ரீகுரவே நம: - நான் அறியாமையின் இருளில் பிறந்திருந்தேன்; என் கண்களை ஞான ஒளியால் திறந்த எனது ஆசார்யனுக்கு எனது வணக்கங்களை சமர்ப்பிக்கிறேன் - என்றும், ந்யாஸ விம்சதி (2) - அஜ்ஞாந த்வாந்த ரோதாத் அக பரிஹரணாத் ஆத்ம ஸாம்யாவஹத்வாத்; ஜந்ம ப்ரத்வம்ஸி ஜந்ம ப்ரத கரிமதயா திவ்ய த்ருஷ்டி ப்ரபாவாத்; நிஷ்ப்ரத்யூஹாந்ருசம்ஸ்யாத் நியதரஸதயா நித்ய சேஷித்வ யோகாத்; ஆசார்ய: ஸத்பிரப்ரத்யுபகரண தியா தேவவத் ஸ்யாதுபாஸ்ய: - அறியாமை என்னும் இருளை நீக்குவதாலும், பாவங்களை விலக்குவதாலும், தன்னைப் போன்ற தன்மையை உண்டாக்குவதாலும், பிறவியை அழிக்கவல்ல புதியதொரு பிறவியை அளிக்கும் பெருமையாலும், உயர்ந்த கடாசஷம் செய்யும்

மேன்மையாலும், தடையில்லாத கருணையைப் பொழிவதாலும், எப்போதும் இனிமையாக உள்ளதாலும், எப்போதும் எஜமானனாக உள்ளதாலும் ஒரு ஆசார்யன் என்பவன், ப்ரதி உபகாரம் செய்ய இயலாது என்னும் எண்ணத்துடன் ஸர்வேச்வரனைப் போன்றே வழிபடத் தக்கவன் ஆவான் - என்றும் கூறப்படும் பெருமை நிறைந்த. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார். (எம்மிறையவனே) - எங்களுடைய ஸ்வாமி. ஆசார்ய தேவோ பவ - ஆசார்யனே தேவன் - என்றும், குருரேவ பரப்ரஹ்மா - ஆசார்யனே உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் - என்றும், ஆசார்யஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸாஷாத் சரஸூபீ ந ஸம்சய - நம்முடைய கண்களுக்கு முன்பாகக் காணப்படும் ஸ்ரீஹரியின் ரூபம் ஆசார்யனே ஆவான் - என்றும் பலவாறு கூறுவது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்